

Pompo je hvězdou oslavy!
Krájí svou kudlou hostům dorty,
mlsouny, co se zastaví,
s úsměvem píchne do aorty.

Diváky změnění k nepoznání
Pompovy fóry smrtící,
hroutí se smíchy potrhání,
veselé kopy vršící.

Další pak venku v keřích tújí
dusí se celí promodralí.
Radostné salvy oslavují
hosty, co smíchem popukali.

Máte-li rádi překvapení,
zábavu, hrůzu, smích a zmatek,
klaun Pompo nudnou párty změnění
v parte...
a to jen pro začátek.

Když se svět večer plní tmou,
zmocňuje se mě zvláštní dojem,
místnost je náhle nemístnou,
pokoj se stává nepokojem.

Kde byla ráno holá stěna,
černá se ve zdi otvor dveří,
zející kamsi do ztracena,
vtahující mě do PŘÍŠEŘÍ.

Otvor se točí, šeptá hlasy,
vroubí jej perleť námrazy.
Marně ho zkouším zatarasit,
než se z něj něco vyplazí,

aby si mě to otevřelo
lehce jak prošlé sardinky.
Chce si to vzít mou tvář, mé tělo,
rodinu, jméno, vzpomínky.

Pakliže sem tam divný zdám se,
pokud se chovám podezřele,
nejsem v své kůži, omlouvám se,
nenalézám se ve svém těle...

Řekni mi, žes to taky viděl...
vzduchem se prohnal Zmarkrabě!
Údery obřích černých křídel
ježí mi vlasy na hlavě.

Na nočním nebi svítí jenom
dvě malá hvězdná tělíka,
možná je venku zataženo,
já ale vidím očiska,
která se do mne lačně vpíjí.
Zmarkrabě jako zrůdné klíště
vysává ze mě energii,
zívaje hledám útočiště.

Chodívám spát hned po večeri
v nesnesitelné obavě,
že každý večer, když se zšeří,
zakrývá nebe Zmarkrabě.

Mám po setmění schůzku s milou,
prý zajde se mnou na dvě deci,
nuž pustíme si v parku žilou,
krásně zakrvácíme si.

Tak oprášil jsem vlčí kůži,
když vyspal jsem se dosyta,
a běžím, v mordě uschlou růži.
Tam uvnitř cosi procitá...

A ťuká, zprvu jenom tiše
(snad pohřbili to zaživa),
to láskou, z níž mi kručí v břiše,
mé mrtvé srdce okřívá.

To mocí Tvoji bledé krásy
mi začlo opět bušiti.
Kéž večer na mně pochutnáš si,
kéž moje krev Tě zasytí!

Jen z chuti krve poznáš, zdali
si Ty a já jsme souzeni.
Tvůj polibek mě na rtech pálí
a cítím, že je všechno jiné,
že dneska jsem to já, kdo zhyne,
kdo polibkem se promění.

Příšerný Kraken u dna dřepí,
čeká, až přijde jeho čas.
Napolo hluchý, zpola slepý,
napůl je měkkýš, napůl plaz.

Nenudí se? To každopádně!
Zabíjí nesmrtelný čas,
kdopak by z toho nebyl na dně.
Listuje v listech mořských řas,

slyšel už do poslední noty
každý song z každé ulity,
ryby jsou věčně do němoty
nespolečensky opity,

otrávený a osamělý,
na celém světě jediný,
zevluje do tmy, stále bdělý,
než mu dá Neptun pokyny.

Až přijde čas a nad hladinou
vztyčí se Kraken z vřící pěny,
stočím se tiše pod peřinou –
víte, jak bude nakvašený?!?

